

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνεγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴτε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοπηλαιοῦ τῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 7 Αὐγούστου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ 33

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 260)

Τῷ 1487, ὁ πορτογάλλος θάλασσο-
πόρος Βερθολομαῖος Διάξ ἐξώκειλεν ἑ-
κατα τρικυμίας εἰς τὴν νησίδα Ἀλγοα-
Μαῦ καὶ ἵδρυσεν ἐπ' αὐτῆς ἀποικίαν. Μετὰ
ἑκατὸν ἔτη ὁ Βάσκος δὲ Γάμα ἔκαμπε τὸ
Ἀκρωτήριον. Ἀλλὰ μόνον τῷ
1752 ἡ Ὀλλανδία ἐκ τῆς Ἑταί-
ριας τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν κατέλαβε

στόλον κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, τοὺς ἐνί-
κησεν εὐκολώτατα, καὶ κατέλαβε τὴν
ἀποικίαν ἐπ' ὀνόματι καὶ διὰ λογαρια-
σμὸν τοῦ πρίγκιπος τῆς Ὁράγγης.

Τρία ἔτη μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Ἀ-
μιένης, αἱ ἐχθροπραξίαι ἐπαυλῆθησαν
μεταξὺ Ὀλλανδῶν καὶ Ἀγγλῶν, τῶν τε-
λευταίων μὴ ἐννοούντων νὰ φέρουν νὰ
φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖράς των ἡ δῆθεν κα-
τακτηθεῖσα χώρα. Ὁ ἄγγλος πρίκτωρ
ἀποκατέστησε εἰς τὸ Ἀκρωτήριον τὴν
βρετανικὴν κυριότητα, ἡ ὁποία ἀνεγνω-
ρίσθη ὀριστικῶς τῷ 1815, ἐπ' εὐκαιρίᾳ

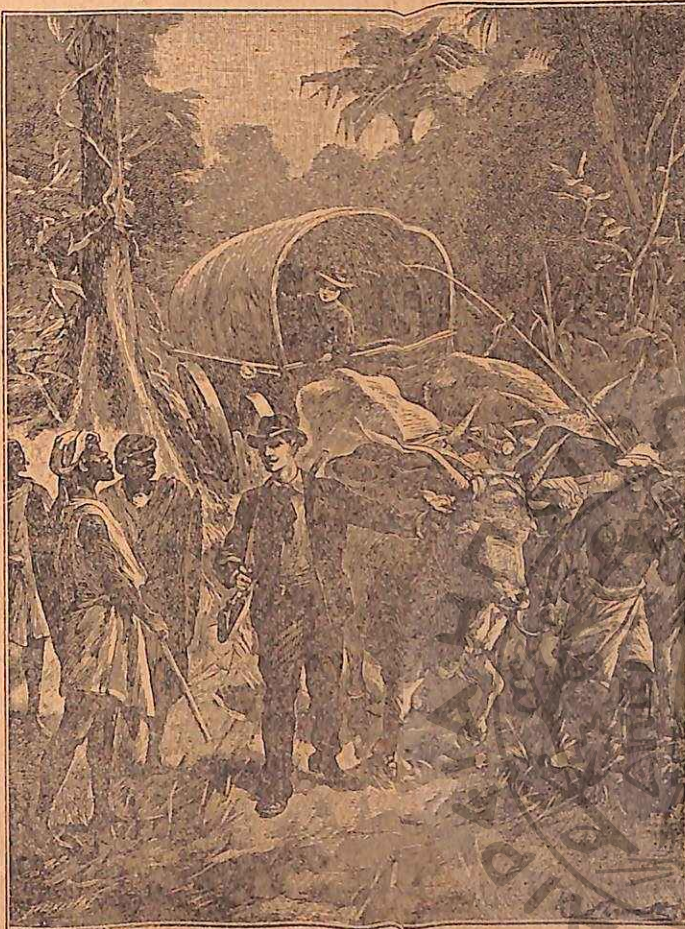
τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων. Δὲν ἦτο
ὅμως δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις με-
ταξὺ τῶν Μπόρς καὶ τῶν νέων
των κυρίων. Ἡδὴ ἀπὸ τοῦ 1833 οἱ Ἀ-
ποικοὶ μετηνάστευσον κατὰ χιλιάδας
πρὸς βορρᾶν, διὰ νὰ ἱδρῶσιν ἐκεῖ νέας
καὶ ἀνεξαρτήτους ἀποικίας. Καὶ ἄλλοι
μὲν ἐσχημάτισαν τὸν πυρῆνα τοῦ μετ'
ὀλίγων ἐλευθέρου Κράτους τῆς Ὁράγγης,
ἄλλοι ἱδρυσαν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παρα-
λίας τὴν ἀποικίαν Νάταλ, καὶ ἄλλοι
τέλος, διασχίσαντες τὸν Βάαλ Ρί-
βερ, ἐγκαθιδρύθησαν εἰς τὴν χώραν,

τὴν ὁποίαν κατέχει σή-
μερον ἡ πόλις Ποτσεφ-
στρόμη.

Μετὰ πολλὰς καὶ δι-
αφόρους ὁχλήσεις ἐκ μέ-
ρους τῆς Ἀγγλικῆς κυ-
βερνήσεως, τῷ 1844 ἐ-
πὶ πᾶσι συνεννόησις με-
ταξὺ τῶν διαφόρων ἀποι-
κιῶν, συνεκροτήθη μία
μεγάλη Ἐθιοσυνέλευσις
εἰς τὴν Ποτσεφστρόμη,
καὶ ἐψηφίσθη τὸ πολί-
τευμα, τὸ γνωστὸν ὑπὸ
τὸ ὄνομα: Σύνταγμα
τῶν τριάκοντα
τριῶν ἀρθρῶν.

Ὁ μετανάστης Ἀν-
δρέας Πρετώριος, διορι-
σθεὶς γενικὸς διοικητής,
ἀνέλαβε νὰ ἐλθῇ εἰς συν-
εννόησιν μετὰ τῆς Ἀγ-
γλικῆς κυβερνήσεως. Αἱ
προσπάθειαι τοῦ ἐστέ-
φθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας,
καὶ τῷ 1852, διὰ τῆς
συνθήκης τοῦ Σάν Ρί-
βερ, ἀνεγνωρίσθη ἡ
ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία τῶν
Μπόρς. Ἡ δημο-
κρατία τοῦ Τράνσβαλ
ἱδρύθη, καὶ ἡ πρωτεύου-
σα τῆς ὀνομαζομένης Πρε-
τωρίας, πρὸς τιμὴν τοῦ
Ἀνδρέα Πρετωρίου.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγ-
γλία ἐπαφελήθη τῆς

α Ἐνίοτε συνήντων καὶ ἰθαγενεῖς ... » (Σελ. 266, στήλ. γ')

πρώτης ευκαιρίας, — τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν Μπόερς καὶ τῶν Κάφρων, — διὰ τὴν ἐπέμβη δῆθεν ὡς εἰρηνοποιὸς καὶ νὰ κηρύξῃ ἐκ νέου (1877) τὸ Τράνσβαλ κτῆσιν ἀγγλικήν. Οὕτως ἐχρηστάθησαν νέοι ἀγῶνες καὶ νέοι θυοίαι αἵματος ἐκ μέρους τοῦ εὐγενεῖος καὶ φιλελευθέρου λαοῦ τῶν Μπόερς, διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἐντελὲς ἐλευθερία καὶ ἀνεξάρτητος ἡ δημοκρατία των, τὸ ὅποιον, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Κρύγερ — τοῦ νῦν προέδρου τῆς Δημοκρατίας, — τοῦ Πρετωρίου καὶ ἄλλων ἐξόχων πατριωτῶν, καθιερώθη ἐπὶ τέλους τῇ 1884. *)

Κατὰ τὴν νέαν ταύτην περίοδον, ἡ ἀνακάλυψις τῶν χρυσορυχείων τοῦ Κάπα ἐμελλε νὰ δώσῃ νέαν ὄψιν εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς χώρας καὶ νὰ ἐλκύσῃ ἐκ τῶν περάτων τοῦ κόσμου τοὺς χρυσοθῆρας.

★

Ἄν ἤρχοντο ὀλίγους μῆνας ἐνωρίτερα εἰς τὸ Δύρβαν, ὁ Ἑρρίκος Μασσαὶ καὶ ἡ μήτηρ του δὲν θὰ εὕρισκον εἰμὴ πρωτογενὴ μέσα συγκοινωνίας, καὶ διὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὸ Τράνσβαλ, ὅθι εἶχον νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ τῶν μεγάλων βωδὰμ α ξ ὦ ν, — τροχοφόρων οἰκίσκων, συρομένων ἀπὸ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι ζεύγη βοῶν, — καὶ τῶν λεωφορείων, τῶν εἰσαχθέντων ἐξ Ἀμερικής. Ἀλλὰ σιδηρόδρομος, ἀρτίως τότε ἐγκαινισθεὶς, συνδέει σήμερον τὸ Δύρβανον μετὰ τὴν Τωαννούπολιν (Γιοχάνεσβουργοῦ) ὅπου ἐνοῦται μετὰ τὴν γραμμὴν Ἀκρωτηρίου — Πρετωρίας. Ἐπομένως, ὁ νεαρὸς μηχανικὸς καὶ ἡ μήτηρ του δὲν εἶχον νὰ ἀναγοράσουν τὰ εἰσιτήριά των, ὅπως θὰ ἔκαμναν καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς μίαν λαμπρὰν καὶ ἀνετον ἀμαξοστοιχίαν.

Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ Δύρβανον, ὁ σιδηρόδρομος ἀκολουθεῖ ἐν πρώτοις τὰς ἀνωφερίας τοῦ Δράκενσεργ, διὰ μέσου τοπίων ὄρειων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τρυφήν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπαράμιλλον· κατόπι διασχίζει τὰς εὐφύρους πεδιάδας καὶ τοὺς ὠραίους λιμῶνας τοῦ Κράτους τῆς Ὁράγγης, καὶ τέλος εἰσέρχεται εἰς τὸ Γιόχανεσβουργον, εἰς τὸ κέντρον πλέον τῆς χώρας τοῦ χρυσοῦ.

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ μήτηρ του δὲν ἐμειναν ἐδῶ, παρὰ μόνον ὅσον ἐχρειάζετο διὰ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ γαλλικὸν Προξενεῖον, — ὅπου ὅμως οὐδὲν ἐγνώριζον περὶ τοῦ κ. Μασσαί.

Εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ ἐφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου των, εἰς τὴν Πρετωρίαν. Ἀλλὰ κ' ἐδῶ ἀκόμη τοὺς ἀνέμεναν ἀπογοήτευ-

σις. . . Κανεὶς δὲν εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ Γάλλου, ὀνομαζομένου Μασσαί. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ματαίωσαν ἐρευνῶν εἰς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ εἰς ὅλας τὰς Τραπεζάς, — αἱ ὅποια θὰ ἐμάνθανον πρῶται τὴν εἰδησίαν, ἂν ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Γ α λ λ ι κ ῆς Π ι σ τ ω τ ι κ ῆς Τ ρ α π ε ζ ῆς ἐφθάνεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, — δὲν κατώρθωσαν νὰ συλλέξουν ἡ μίαν καὶ μόνον ἀόριστον πληροφορίαν, σχετικὴν μετὰ τὸ νουάγιον τῆς Ε ὕ σ τ α θ ε ῖ α ς. Τοὺς ἐδεβαίωσαν δηλαδὴ, ὅτι εἰς τῶν ναυαγίων, — ἄγνωστον τὸ ὄνομα του, — εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἀρτίως εἰς τὴν Κλαϊνδρόπην, μίαν τῶν πλέον μακρινῶν χρυσοφόρων ἐπαρχιῶν τοῦ Τράνσβαλ, διότι εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχτης τοῦ Διμπόπου, ὁ ὁποῖος ὁρίζει πρὸς βορρᾶν τὴν νοτιο-ἀμερικανικὴν Δημοκρατίαν.

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ μήτηρ του ἀπεφάσισαν, — τίποτε ἄλλο δὲν ἔμενε! — νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Κλαϊνδρόπην. Ἀλλὰ τώρα οὐδεὶς λόγος περὶ σιδηροδρόμου. Ἐκόντες ἀκόντες ἐπρεπε νὰ καταφύγουν εἰς τὴν βωδάμαξαν, μὴ ὑπάρχοντος καλλιτέρου μέσου συγκοινωνίας.

Ἡ δημοκρατία τοῦ Τράνσβαλ ὠνομάζετο πολλάκις «κῆπος τῆς Ἀφρικής» διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ κλίματός της καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ὠραιότητα τῆς χλωρίδος της. Καὶ τῷ ὄντι, ὑπὸ ἐποψιν φυσικῶν καλλονῶν, ἡ χώρα εἶνε ἀνυπερβλητος. Ἐκτὸς τοῦ ἀφρόνου χρυσοῦ, τὸν ὅποιον ἐγκλείει, τὸ ἑδάφος τῆς εἶνε τὸσον εὐφρον, ὅσον δὲν εἶνε οὔτε τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου, οὔτε αἱ χλοερῶτεραι πεδιάδες τοῦ ἀμερικανικοῦ Φάρ-Ούεστ. Ποταμοὶ καὶ ῥυάκες ρέουν ἀστείρευτοι καθ' ὅλον τὸ ἔτος, καὶ ἡ διαρκὴς αὕτη ἀρδευσὶς διευκολύνει ἐτι μᾶλλον τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιον, ἐὰν ὑπῆρχον καὶ χεῖρες νὰ τὸ καλλιεργήσουν, ἤμπορῶσε νὰ τρέφῃ δλόκληρον τὴν Μαύρην Ἡπειρον, νὰ ἐκπέμπῃ δὲ τὰ φυτικὰ τὸν πλοῦτον καὶ εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ὁ σίτος, τὸ τέτον, ὁ καφές, ὁ βάμβαξ, ὁ καπνός, τὸ ζαχαροκάλαμον, ἡ ὄρυζα, βλαστάνουν θαυμασίως, ἐν ᾧ ἀπέραντα πράσινα λειβάδια, ὅπου τὸ χόρτον φθάνει εἰς ὕψος τριῶν καὶ τεσσαρῶν μέτρων, παρέχουν πλουσίας νομάς εἰς ἀπειράριθμα ποιμνία.

Ἀλλὰ καὶ τὸ κλίμα, ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου τοῦ ὑψομένου πέντε ἕως ἑξ χιλιάδας πόδας ὑπερὰν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἶνε ἐκ τῶν ὑγιεινότερων τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο οἱ κάτοικοι, γιγανταίου ἀναστήματος ὡς ἐπιτοπλεῖστον καὶ εὐτραφεῖς, εἶνε ἡ ζωσὰ εἰκὼν τῆς εὐημερίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σπλάγχνα τοῦ προνομιοῦχου τούτου ἐδάφους, ὁ χρυσὸς δὲν ἀποτελεῖ τὸν μόνον τοῦ πλοῦτον. Ὁ

κασίτερος, ὁ χαλκός, ὁ ἄργυρος, ὁ μολυβδος, ὁ ὑδράργυρος, ὁ σίδηρος καὶ τὸ κοβάλτιον, ἀφθονοῦν ἐπίσης.

Τὸ ταξιδεῖον διὰ μέσου τῆς μακρῆς αὐτῆς χώρας, θὰ ἦτο ἀπόλαυσις τελεία διὰ τὴν κυρίαν Μασσαί καὶ τὸν υἱόν της, ἂν ἡ ἀγωνία, ἡ ὁποία κατεῖχε τὰς ψυχὰς των, τοῖς το ἐπέτρεπε. Μὴ ὑπάρχοντων ξενοδοχείων, ἡναγκάζοντο κατὰ τοὺς σταθμούς των νὰ καταλύουν εἰς τὰ λ ὀ γ κ - χ ἁ ο υ ζ (Ξυλόσπιτα), οἱ κάτοικοι τῶν ὁποίων τοῖς παρείχον προθύμως φιλοξενίαν, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Μπόερς, οἱ ὅποιοι εἶνε κατ' ἐξοχὴν φιλόξενοι ἄνθρωποι. Πᾶς ταξιδιῶτης τῶν αὐτῶν γίνεται δεκτὸς μετ' εὐγενείας σοβαρᾶς καὶ ἀπλῆς, ὑπὸ τῶν πατριαρχικῶν τὰ ἦθη Μπόερς, οἱ ὅποιοι κατοικοῦν ἐκεῖ εἰς μικρὰς ἢ μεγάλας ἀγροεπαύσεις μεμονωμένας. Αἱ οἰκογένειαι των εἶνε πολυμελεῖς ὅσον περισσότερα τέκνα ἔχει ἕνας πατέρας, τὸσον εὐτυχέστερος καὶ πλουσιώτερος θεωρεῖται, διότι τὸσον περισσώτερος χεῖρας διαθέτει πρὸς καλλιέργειαν τῆς γῆς. Δώδεκα ἀδελφία εἶνε σὺνθεσις πράγμα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, εἰκοσι δὲ καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελοῦν ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκπλήττει κανένα. Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ φιλοξενία παρέχεται δωρεάν ὁ μόνον τὸ χόρτον, τὸ ὅποιον τρώγουν οἱ βόες ἢ οἱ ἱπποὶ τῆς ἀμάξης, ἐπικρατεῖ ἡ παράδοξις συνήθεια νὰ πληρώνεται τοῖς μετρητοῖς!

Μετ' ὅλας των τὰς ἀνησυχίας, ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ κυρία Μασσαί ἡσθάνοντο τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὠραίου ἐξορικοῦ ταξιδίου, διὰ μέσου λιμῶνων ἀπεράντων καὶ δασῶν μυροδόλων. Ἐνίστατο συνήντων καὶ ἰθαγενεῖς: εἴτε Κάφρους γυμνοὺς, μετὰ μίαν ὀθόνην μόνον περὶ τὴν ὄσφυν, εἴτε Ζουλοῦ, μετὰ τὴν ὄσφιν ὑπερφανόν, χαιρῶντας τοὺς ξένους διὰ τοῦ παραδόξου ἐκείνου σ α κ ο υ μ π ὶ ο ν ο ! (σὲ βλέπω!) εἴτε Βασσοῦτους γελαστοὺς, οἱ ὅποιοι ἐφώναζαν φαιδῶς: Του μ ε λ λ α ! (ἄς εἴμεθα φίλοι!) Ἀλλὰς ἡμέρας ὅμως διήνυσον μεγάλα διαστήματα, χωρὶς νὰ συναντήσουν ψυχὴν.

Διὰ τοῦ ἡσυχίου καὶ κανονικοῦ των βήματος, οἱ βόες ἔσυραν τὴν ἀμαξάν μέχρι τῆς Κλαϊνδρόπης. Ἡ μικρὰ αὐτὴ πόλις εἶνε σταθμός μεταλλωρύχων ἐργασμένων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, συσσωρεύσεις παράδοξος οἰκίων παντὸς εἴδους, ξυλίνων, σιδηρῶν, πλινθίνων καὶ προπάντων τῶν λεγομένων κ ἁ ν β α ς - χ ἁ ο υ ζ, οἰκημάτων ἀπὸ καραβόπανων, ἡ μᾶλλον καλυδῶν. Ὑπάρχουν δὲ οἰκία ὅλων τῶν διαστάσεων, ἀπὸ τῆς σκηπῆς ἢ ὁποία στεγάζει ἕνα μόνον μεταλλωρύχον, μέχρι τοῦ μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος, τὸ ὅποιον χρησιμεύει ὡς ξενοδοχεῖον ἢ ἐστιατόριον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐγκατέστησε τὴν μητέρα του εἰς τὸ καλλίτερον ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐ-

σπευσεν εἰς ἀναζήτησιν πληροφοριῶν. Ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, αἱ ἀμφιβολίαι του ἐκατέστησαν. Ὁ ναυαγὸς τῆς Ε ὕ σ τ α θ ε ῖ α ς, ὁ ἐσχάτως ἀποκατασταθεὶς εἰς τὴν Κλαϊνδρόπην, δὲν ἦτο φάσμα ἢ ἄνθρωπος μετὰ ὅσῃ καὶ μετὰ τὰς λέξεις. Εἶχε λάβῃ μάλιστα μέρος εἰς μεταλλευτικὴν ἐπιχείρησιν, διευθυνομένην ὑπ' ἐνὸς ἀμερικανικοῦ, τοῦ κ. Χάρισων Λίνδσαῦ.

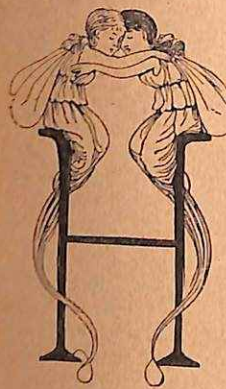
Μετὰ πάλουσαν καρδίαν ὁ Ἑρρίκος ἔσπευσε πρὸς τὴν υποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν. Ἡ θύρα τῇ ἡνοίχθη ὑπὸ ἄνδρος μετὰ πρόσωπον ἡλιοκάς, μετὰ ὀφθαλμοὺς διαυγεῖς, μετὰ πόγωνα μιζοποδίου.

Δὲν ἦτο ὁ κύριος Μασσαί, — ἦτο ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ.

(Ἔπειτα συνέχεια.) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΘΕΛΑΤΕ τώρα νὰ φήσωμεν δι' ὀλίγον τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ εὐρεθῶμεν διαμῖς καὶ ὡς ἐκ θαύματος εἰς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ κινηθῶμεν σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὴν θέσιν μας; . . .

Φαίνεται, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀδύνατον, οὔτε ἀνάγκη εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ὁνειρῶν καὶ τῶν μύθων. Μία Μάγισσα προσφέρεται νὰ το πραγματοποιήσῃ, — καὶ ἡ Μάγισσα αὕτη ὀνομάζεται Τέχνη.

Ἰδοὺ τὸ παράδοξον οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον ἐλκύει τὴν προσοχὴν μας, μόλις ἐξερχόμεθα ἀπὸ τὸ Στάδιον. Ἐγείρεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λεωφόρου, ἡ ὁποία διέρχεται ὀπίσθεν τοῦ βασιλικοῦ Κήπου, καὶ εἶνε στρογγυλὸν καὶ εὐρύ, χωρὶς παράθυρα, μετὰ στεγνὴν θολωτὴν, ἀποτελούμενη ἀπὸ τρεῖς ζώνας διαφόρων χρωμάτων. Τὴν εἶνε: Ἡ ἄνωθεν τῆς θύρας μεγάλη ἐπιγραφὴ λυεὶ τὴν ἀπορίαν μας, κινῶσα ὅμως ἀκόμη περισσώτερον τὴν περιέργειάν μας: «Μέγα Πανόραμα — Οἱ Παρίσιοι ἐν Ἀθῆναις.»

Ἄ, πρέπει νὰ τὸ ἐπισκεφθῶμεν. . . Ἐστέρχόμεθα, ἀγοράζομεν τὸ εἰσιτήριόν μας καὶ διὰ σκοτεινῶν διαδρόμων καὶ κλιμάκων μᾶς ὁδηγοῦν. . . ποῦ μᾶς ὁδηγοῦν; Εἶνε ἀδύνατον νὰ το φαντασθῇ, ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν τοῦ εἴδους τούτου τῶν πανοραμῶν! Οὔτε γυαλιὰ, οὔτε τίποτε. Στέκεσαι εἰς ἕνα μέρος καὶ βλέ-

πεις γύρω σου, ὡς νὰ σε ἤρπασαν καὶ νὰ σ' ἔφεραν ἐξαρὰ εἰς ἄλλο, ἄγνωστον μέρος. Ἡ ὀπτική ἀπάτη εἶνε τελεία, καὶ σου δίδει ὅλην τὴν ἐντύπωσιν τῆς πραγματικότητος. Ὁμολογῶ, ὅτι τὴν πρώτην φορὰν ποῦ εὗρέθην ἀνυπόπτος εἰς τὸν μαγικὸν αὐτὸν ἐξώστην, ἡσθάνομαι ἐκπληξῆν, μὴ ἀπέχουσαν πολὺ τοῦ φόβου! καὶ συλλογίζομαι, ὅτι ἂν μετέφεραν ἐδῶ κανένα, χωρὶς νὰ ἡξέυρῃ τίποτε, χωρὶς νὰ το ἐνόησῃ, — κραιμασμένον ἢ ἀναίσθητον π. χ. — καὶ τὸν ἄρηναν μόνον τοῦ νὰ ἐξυπνήσῃ, ἴσως θὰ ἐτρέλαινετο. . .

Ἐπὶ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ἔξωθεν τῶν Παρισίων, εἰς τὸ Ἰσού, κατεσκευάσθη ἐκ τοῦ προχείρου, διὰ τὴν ἀμυναν τῆς πόλεως, ἐν φρούριον. Ἄν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐρισκόμεθα ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου εἰς κάποιον ὕψωμα, καὶ περιεφέραμεν γύρω τὸ βλέμμα, τί θὰ ἐδὲλαμεν; . . . Ἐ, αὐτὸ βλέπομεν τώρα, ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ πανοράματος. Ὁ ἐξώστης αὐτός, — κυκλικός, κιγκλιδωρρακτός, μετὰ μίαν σκιάδα ἡλιωμένην ἀνωθεν τοῦ, ὡς διὰ νὰ προφυλάσῃ τοὺς ἐπισκέπτας ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, — ὁ ἐξώστης αὐτός εὐρίσκεται, ἡ μᾶλλον ὑποτίθεται ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ φρουρίου Ἰσού, ὀλίγον ὑψηλότερα τοῦ ἐδάφους ἐνδὸς τῶν προχωμάτων. Μακρὰν, ἀπὸ τῶν κύκλων ὕψωμάτων, οἱ Πρωσσοὶ πυροβολοῦν κατὰ τοῦ φρουρίου, — φαίνεται ὁ καπνὸς τῶν τηλεβόλων, — καὶ αἱ ὀβίδες ἐκρήγνυνται σχεδὸν πρὸ τῶν ποδῶν μας. Αἱ σκηναὶ τοῦ πολέμου ἐκτυλίσσονται πλησίον μας ἐν ὅλῃ τῇ φυσικότητι καὶ τῇ ἀληθείᾳ. Ἐδῶ οἱ Γάλλοι στρατιῶται κουβαλοῦν σάκκους χρώματος, διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνδὸς προχωμάτων· ἐκεῖ στήνουν τηλεβόλα· παρακάτω μετακομίζονται ἕνα τραυματίαν· ἄλλοι ἀξιωματικοὶ κατοπεύουν μετὰ τὰς διόπτρας τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ· ἄλλοι πίπτουν νεκροὶ καὶ πληγωμένοι· ἄλλοι πυρπολοῦνται στρατιῶνες. . .

Καὶ αὐτὰ ὅλα εἶνε τὸσον πραγματικά, τὸσον ἀπτά, ὥστε νομίζεις, ὅτι ἂν ὑπερηδῆσθαι τὰς κιγκλίδας τοῦ ἐξώστου καὶ κάμῃς ὀλίγα βήματα, θάναμιχθῇς καὶ σὺ μετὰ τῶν στρατιωτῶν, καὶ θά τοις βοηθῇς εἰς τὴν τοποθέτησιν τοῦ τηλεβόλου, ἢ θὰ περιποιηθῇς τὸν κατακείμενον τραυματίαν, ἢ, ἀκολουθῶν ἕνα τῶν δρόμων, οἱ ὅποιοι λευκάζουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λόφων καὶ τῆς πεδιάδος, θὰ φθάσῃς εἰς τὴν μακρὴν φαινομένην πόλιν, εἰς τοὺς ἀπεράντους Παρισίους, τοὺς κλειόντας τὸν ὀρίζοντα, μετὰ τὴν ἀργυρᾶν ταινίαν τοῦ Σηκουάνα, καὶ μετὰ τοὺς πύργους τῆς Παναγίας! . . .

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ζωγραφισμένα· δηλαδὴ ὅχι ὅλα, διότι τὰ πρῶτα, τὰ πλησιέστερα, εἶνε πραγματικά. Παραδείγματος χάριν, οἱ πρῶτοι

σάκκοι τοῦ χρώματος, τὰ πρῶτα τηλεβόλα, τὰ πρῶτα ἐδάφη κτλ. εἶνε ἀληθινὰ, καὶ συνεχίζονται κατόπιν εἰς τὴν εἰκόνα. Ἀλλ' ἡ εἰκὼν εἶνε τὸσον τελεία, ὥστε δὲν ἡξέυρεις ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει καὶ ἕως ποῦ τελειώνει!

Ἡ εἰκὼν, — γιγαντιαία εἰκὼν, διὰ τὴν ὁποίαν, ὑπὸ τὴν ἐπίδωξιν τοῦ διαστήματος Φιλιπποῦ, εἰργάσθησαν ἐπὶ ἑτῇ ἄλλοι τριάκοντα ζωγράφοι, — εἶνε τοποθετημένη γύρω-γύρω, καλύπτουσα ὅλον τὸν τοῖχον τοῦ στρογγυλοῦ οἰκοδομήματος. Τὸ δὲ φῶς, προσπίπτον κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον ἀπὸ τὴν ὀροφήν, σχηματίζει τὴν ὀπτικὴν ἐκείνην ἀπάτην, διὰ τῆς ὁποίας νομίζομεν ὅτι εὐρισκόμεθα ὅχι ἐνὸς εἰκόνας, ἀλλ' ἐνὸς ἀπόψεως πραγματικῆς. Ἡ ἐντέλεια τοῦ σχεδίου καὶ τοῦ χρωματισμοῦ, ἡ ἀκριβὴς ἀναπαράστασις τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, ὁ ἐπιτυχὴς ὑπολογισμὸς τῶν ἀποστάσεων, καθιστᾷ τὸ πανόραμα τοῦτο ἕξοχον ἔργον τέχνης, τὸ ὅποιον ἐθαυμάσθη ὡς τὸ τελειότερον τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ κατασκευασθέντων. Κατ' ἀρχὰς εἶχε στηθῇ εἰς τὴν Ἠλύσια Πεδίᾳ τῶν Παρισίων, κατὰ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν. Ἐκείθεν περιήλθε διαφόρους ἄλλας μεγαλοπόλεις, καὶ κατέληξεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ εὐρίσκεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Οἱ ἐν Ἀθῆναις φίλοι μας τὸ ἐπισκέψαν βεβαίως. Ὅσοι δὲ κατοικοῦν ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἄς παρηγορηθοῦν. . . διότι καὶ αὐτοὶ εἰμποροῦν νὰ το θαυμάσουν μετ' ὀλίγον. Μήπως τὸ «Ὑπερ Πατρίδος» τὸ ἐξάσιον αὐτὸ μυθιστόρημα, ἡ σκηνὴ τοῦ ὁποίου ὑπόκειται ἐν Παρισίοις, κατὰ τὴν πολιορκίαν, δὲν θὰ σας παρουσιάσῃ, ὡς μαγικὸν πανόραμα, τὰς ἰδίας πολεμικὰς σκηνάς, καὶ δὲν θὰ σας μεταφέρῃ, ὅπως καὶ τὸ παρὰ τὸ Στάδιον οἰκοδόμημα, πρὸ τῆς πολιορκουμένης πόλεως; . . . Σὰς εἶπα, ὅτι αὐτὰ τὰ θαύματα τὰ κάμνει ἡ μάγισσα Τέχνη, καὶ ὅταν μεταχειρίζεται χρωστήρα, ἀλλὰ καὶ ὅταν μεταχειρίζεται γρασίδα. . .

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

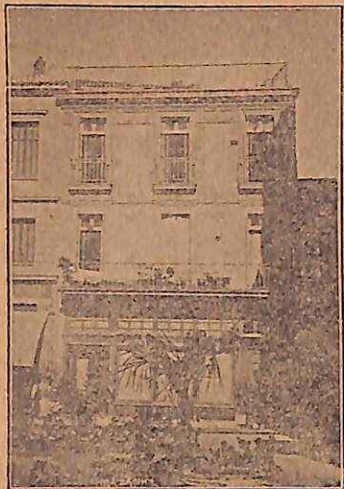
Εἰμ' ἕνα καλὸ παιδί
Κ' ἔχω ὅσο μπορεῖ νὰ γίνῃ.
Κεφαλάκι γιὰ σπουδὴ
Καὶ καρδιά γιὰ καλὸσύνη.

Ταπεινὸ, μὰ χαριῶτό,
Ὅσο ζωὴ δὸς τρανεύω.
Τὸν πατέρα μου ἀγαπῶ
Τὴν μητέρα μου λατρεύω.

Κ' ἔχω δόξα δυνατὴ
Νὰ πηγαίνω ἐπὶ σχολεῖο.
Νὰ με λέγουν μαθητὴ,
Νὰ διαβάζω ἐκτὸ βιβλίο.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

*) Κατ' αὐτὰς πολὺς γίνεται λόγος περὶ Τράνσβαλ εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς τοῦ κόσμου. Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Δημοκρατίας εἶνε πάλιν τεταμέναι, ἐπικρατεῖ δὲ πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο Κρατῶν. Σ. τ. Μ.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Κατά φωτογραφίαν του ΠΙΚ-ΝΙΚ
(Ίδε σημερινήν Ἀλληλογραφίαν)

Α) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 257)

Ὁ Φαρᾶς ἔφθασεν ὡς τὴν θύραν, τὴν ἄνοιξε, ἐξῆλθε μαζὶ μετὸν Νοαρμὼν, ἔπειτα τὴν ἔκλεισε γρήγορα, ἔδραμεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα κλειδί καὶ τὴν ἐκλείδωσε μετὰ δύο στροφάς.

— Μὰ κύριε . . . εἶπεν ὁ μαρκήσιος.
— Σοῦτ'! νὰ σωπαίνετε καὶ νὰρμενίζετε ἀπὸ πίσω μου.

Καὶ ὁ Φαρᾶς ἤρχισε νὰ τρέχῃ μετὰ γάλῃν ταχύτητα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ δέθεν κομήτος Βελβάλ.

Ἐπέεσαν δρόμους καὶ δρομίστους, καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν ἄγγλων, τῶν ὁποίων ἤκουον μακρόθεν τὸς βλοσυρήμιας.

Ἦτο φανερόν, ὅτι οἱ ναῦται εἶχον ἐκδίωξιν τὴν κλειδωμένην θύραν τῆς πορτῆς καὶ κατεζήτουν τοὺς ἐχθρούς των.

Ἦτο φανερόν, ὅτι οἱ ναῦται εἶχον ἐκδίωξιν τὴν κλειδωμένην θύραν τῆς πορτῆς καὶ κατεζήτουν τοὺς ἐχθρούς των. Ὁ Φαρᾶς καὶ ὁ σύντροφός του ἔφθασαν εἰς τὸν αἰγιαλόν, πλησίον ὁρμίσκου, σχηματιζομένου μεταξὺ τοῦ καθεαυτοῦ λιμένος καὶ τῶν ὀχυρωμάτων τῆς πόλεως. Ἐδῶ ἐσταμάτησαν.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ὅτι τώρα εἰμεθα σίγουροι ἔχασαν τὰ ἔγχρημας.

— Μπορεῖ ἄλλ' ἂς βγοῦμε πρῶτα 'ς τὸ πέλαιο, καὶ ὕστερα τὰ λέμε. Νὰ ἢ βάρια ὁρίστε μέσα!

Ἐπεβίβασθησαν, καὶ διὰ ταχείας κωπηλασίας ἀπεμακρύνθησαν.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σας εὐχαριστήσω μὲ ἐσώσατε τὴν ζωὴν.

— Ἀφῆστε τὰ τώρα, διέκοψεν ὁ Φαρᾶς μ' εὐχαριστεῖτε ἄλλη φορά. Ἐπὶ τέλους τί ἔχεται; Ἐἶδα ἓνα Γάλλον ποῦ

οἱ Ἀγγλοὶ ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ τον καμάρουν, καὶ ἐπὶ τὴν ὁλοταχὺς νὰ τον γλυτώσω. . . Τώρα τὸ τιμὸνί μας κατὰ τὸ στρατόπεδο, καὶ τὰ μάτια μας τέσσερα, μὴ μας πέσῃ 'στὰ κοντὰ καμμιὰ βάρκα, ἀπ' αὐτοὺς που τριγυρίζουν.

— Ὡστε πηγαίνουμε εἰς τὸ στρατόπεδον;

— Μάλιστα, εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδο, ἐκλαμπρότατε. Ἄ, λίγο ἔλειψε νὰ ξεχάσω τὰ ψαράδικα ρούχα ποῦ φορῶ. Γιατί, ξεύρετε, ἐγὼ δὲν εἶμαι. . . ἐγώ. Οὔτε ἰσπανός, οὔτε ψαρᾶς. Μὲ λένε Παπαρίγχο, καὶ εἶμαι Πεζοναύτης, ἀπὸ τὴ φρουρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος, τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Χρὴ! δὲν πηγαίνουμε καλὰ, ἐσυλλογίσθη ὁ μαρκήσιος. Δὲν με διέγραψαν ἀκόμη ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν μεταναστῶν, καὶ δὲν εἶνε ἔτι φρόνιμον νὰ παρουσιασθῶ ἔτι εἰς τοὺς Γάλλους. Ἀλλὰ τέλος πάντων! καλλίτερα νὰ ἔχω νὰ κάμω με συμπολίτας, παρὰ μὲ τοὺς δαιμονισμένους ἐκείνους Ἀγγλους τῆς πορτῆς.

Καὶ ἠρώτησε μεγαλοφώνως:

— Δὲν μου λέτε, φίλε μου, ἂν δὲν εἶνε ἀδιακρίσια νὰ σας ἐρωτήσω, πῶς τῶρε ὁ διάβολος νὰ βρεθῇτε εἰς τὸ Κάδιξ τέτοια ὥρα καὶ μετὰ τέτοια ρούχα; οὔτε γιὰ περίπατο βέβαια, οὔτε γιὰ ὑπηρεσία.

— Ἐκλαμπρότατε, μοῦ φαίνεται ὅτι μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην σὲ σὰς πρῶτα-πρῶτα, γιατί τὸ ἐξωτερικὸ σας δείχνει τίμιον ἄνθρωπον.

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν, κολακευθεὶς, ὑπεκλίθη σιωπηλῶς.

— Ἐπειτα, εἶδα πῶς δὲν χωνεύετε καθόλου τοὺς Ἀγγλους, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρέσει. . . Ἀκούστε λοιπὸν πῶς καὶ γιατί βρέθηκα μέσα 'ς ἐκεῖνο· καὶ τὸ σαποκάραβό: Πρέπει νὰ ξεύρετε, ἐκλαμπρότατε, πῶς 'στὸ τάγμα μας ἔχουμε ἓνα παιδί, ποῦ παίζει τὸ φλάουτο. Τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί ἔχει ἓνα θεῖο. Ὁ θεὸς του ἀρμενίζει 'στὴν στεργά. Τώρα τελευταία ἔκαμε μιὰ κακὴ μανό ὅρα καὶ κάθησε 'στὴν ξέρα. Ἐγὼ λοιπὸν ἐλοξοδρόμησα γὰ νὰ ἰδῶ σὲ ποῖα μοῖτρα βρίσκεται, νὰ τον ρυμουλκίσω κρυφὰ ἀπὸ Γάλλους, ἀπὸ Ἀγγλους καὶ ἀπὸ ἰσπανούς, καὶ νὰ τον πάγω ἴσια 'στὸ Ρογήρο.

— Ἐπειτα, εἶδα πῶς δὲν χωνεύετε καθόλου τοὺς Ἀγγλους, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρέσει. . . Ἀκούστε λοιπὸν πῶς καὶ γιατί βρέθηκα μέσα 'ς ἐκεῖνο· καὶ τὸ σαποκάραβό: Πρέπει νὰ ξεύρετε, ἐκλαμπρότατε, πῶς 'στὸ τάγμα μας ἔχουμε ἓνα παιδί, ποῦ παίζει τὸ φλάουτο. Τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί ἔχει ἓνα θεῖο. Ὁ θεὸς του ἀρμενίζει 'στὴν στεργά. Τώρα τελευταία ἔκαμε μιὰ κακὴ μανό ὅρα καὶ κάθησε 'στὴν ξέρα. Ἐγὼ λοιπὸν ἐλοξοδρόμησα γὰ νὰ ἰδῶ σὲ ποῖα μοῖτρα βρίσκεται, νὰ τον ρυμουλκίσω κρυφὰ ἀπὸ Γάλλους, ἀπὸ Ἀγγλους καὶ ἀπὸ ἰσπανούς, καὶ νὰ τον πάγω ἴσια 'στὸ Ρογήρο.

— Ἐπειτα, εἶδα πῶς δὲν χωνεύετε καθόλου τοὺς Ἀγγλους, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρέσει. . . Ἀκούστε λοιπὸν πῶς καὶ γιατί βρέθηκα μέσα 'ς ἐκεῖνο· καὶ τὸ σαποκάραβό: Πρέπει νὰ ξεύρετε, ἐκλαμπρότατε, πῶς 'στὸ τάγμα μας ἔχουμε ἓνα παιδί, ποῦ παίζει τὸ φλάουτο. Τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί ἔχει ἓνα θεῖο. Ὁ θεὸς του ἀρμενίζει 'στὴν στεργά. Τώρα τελευταία ἔκαμε μιὰ κακὴ μανό ὅρα καὶ κάθησε 'στὴν ξέρα. Ἐγὼ λοιπὸν ἐλοξοδρόμησα γὰ νὰ ἰδῶ σὲ ποῖα μοῖτρα βρίσκεται, νὰ τον ρυμουλκίσω κρυφὰ ἀπὸ Γάλλους, ἀπὸ Ἀγγλους καὶ ἀπὸ ἰσπανούς, καὶ νὰ τον πάγω ἴσια 'στὸ Ρογήρο.

— Ἐπειτα, εἶδα πῶς δὲν χωνεύετε καθόλου τοὺς Ἀγγλους, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρέσει. . . Ἀκούστε λοιπὸν πῶς καὶ γιατί βρέθηκα μέσα 'ς ἐκεῖνο· καὶ τὸ σαποκάραβό: Πρέπει νὰ ξεύρετε, ἐκλαμπρότατε, πῶς 'στὸ τάγμα μας ἔχουμε ἓνα παιδί, ποῦ παίζει τὸ φλάουτο. Τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί ἔχει ἓνα θεῖο. Ὁ θεὸς του ἀρμενίζει 'στὴν στεργά. Τώρα τελευταία ἔκαμε μιὰ κακὴ μανό ὅρα καὶ κάθησε 'στὴν ξέρα. Ἐγὼ λοιπὸν ἐλοξοδρόμησα γὰ νὰ ἰδῶ σὲ ποῖα μοῖτρα βρίσκεται, νὰ τον ρυμουλκίσω κρυφὰ ἀπὸ Γάλλους, ἀπὸ Ἀγγλους καὶ ἀπὸ ἰσπανούς, καὶ νὰ τον πάγω ἴσια 'στὸ Ρογήρο.

— Στὸ Ρογήρο; . . .

— Μάλιστα! 'στὸ Φλαουτάκη μας, 'στὸ Ρογήρο Νοαρμὼν.

— Νοαρμὼν! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος· αὐτὸ τὸ παιδί λοιπὸν ὀνομάζεται Ρογήρος Νοαρμὼν;

— Ὅπως με λένε μένα Παπαρίγχο, ἐκλαμπρότατε. Ἀλλὰ . . .

— Καὶ ὁ θεὸς του, νὰ μὴν εἶνε ὁ ἱππότης Σαιν-Ροκάντν;

— Ὅλος καὶ ὅλος, ἀφέντη μου! ἔνας ἀψηλός, λιγνός, πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, καθὼς καὶ ὁ φίλος του, μολονότι αὐτὸς μοιάζει λίγο σὰν ἓνα βουτσί τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ποῦ νὰ του κόλλησες δύο ποδάρια.

— Ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Παλουάκος;

— Μπα νὰ παρ' ἡ εὐχή! . . . Μὰ δὲν λοιπὸν τοὺς γνωρίζετε σεις; . . . Μήπως καλοῦ-κακοῦ γνωρίζετε καὶ τὸ ναύτη μου, τὸ Λαδουρέκο;

— Ὁχι, ὄχι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος μειδιών, ἀλλὰ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής νὰ τον γνωρίσω, καὶ προπάντων νὰ ἰδῶ τὸν ἀνεψιόν μου, τὸν Ρογήρον.

— Πῶς; εἰσθε λοιπὸν;

— Ὁ μαρκήσιος Λουδοβίκος Νοαρμὼν.

— Ἄ, με συγχωρεῖτε, Ἐκλαμπρότατε! εἶπεν ὁ Παπαρίγχος, ἐξάγων μετὰ σεβασμοῦ τὸν σκουφὸν του· δὲν το ἤξευρα. . . Ἐ, εἰ, πῶς θὰ χαρῇ ὁ κοίμενος ὁ Ρογήρος, νὰ σας ξαναῖδῃ.

— Νὰ με ἰδῇ μᾶλλον, γιατί δὲν με εἶδε ποτὲ 'στὴ ζωὴ του.

Καὶ ὁ μαρκήσιος διηγήθη ἐν συντόμῳ τὰς περιπετειῶς του εἰς τὸν Πεζοναύτην, ἔμαθε δὲ πορ' αὐτοῦ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς νύμφης του, καθὼς καὶ τὸς περιπετείας τοῦ μικροῦ ὀρφανοῦ.

Ἡ βαθυτάτη λύπη, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη, ἐμετριάσθη κάπως μετὰ τὴν ἰδέαν, ὅτι ὅλην του τὴν ἀγάπην θὰ συνεκέντρωνε τώρα πλέον ἐπὶ τοῦ Ρογήρου, καὶ ὅτι θὰ κατέβόλλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Ρενῶ καὶ τοῦ Μπρόουν.

Διαρκούσης τῆς συνομιλίας ταύτης, ἡ λέμβος ἔτρεχε ταχεῖα, καὶ μετ' ὀλίγον ἤραξε πλησίον τῶν γαλλικῶν προφυλακῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ πεζοναύτης ἀνεγνωρίσθη, καὶ ἀφῆθη ἐλεύθερος νὰ διέλθῃ μετὰ τοῦ συντρόφου του.

Φαντάζεσθε πλέον τὴν συγκινητικὴν στιγμὴν τῆς συναντήσεως τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμὼν μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του! Ἀπὸ σεβασμὸν, οἱ φίλοι τοῦ Ρογήρου ἀπεμακρύνθησαν καὶ τοὺς ἀφῆκαν μόνους τοὺς δύο, νὰ συνομιλήσῃν ἐλεύθερα. Συνωμίλουν ἀκόμη, διηγούμενοι ἀμοιβαίως τὰς περιπετείας των, ὅταν ἔξαφνα ἐνεφανίσθη ὁ Βιλλαμπούας.

— Κύριε, κυρίες καὶ ὅλη ἡ συντροφία, εἶπε, με συγχωρεῖτε πολὺ που ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ σας χαλάσω τὴν ἡσυχίαν· ἀλλὰ ἔχω νὰ σας εἰπῶ μιὰ σπουδαία εἰδήσι.

— Λέγε· τί συμβαίνει;

— Ἰδοὺ. Οἱ σκοποὶ μας ἔπιασαν ἓνα πολίτη, ποῦ ἤθελε νὰ ἐμῶν κρυφὰ εἰς τὸ στρατόπεδο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει πῶς ὅτι τον ἔστειλεν ἐδῶ ἓνας

ὑπουργὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ δούξ . . . ὁ δούξ . . . τοῦ Τράντου, μοῦ φαίνεται.

— Ὁ δούξ τοῦ Ὁτράντου, θέλεις νὰ πῇς, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας;

— Ἄ, ναίσκε!

— Λοιπὸν;

— Τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον, καὶ ὁ λοχαγὸς Καστανιὲ εἶπε πῶς ὅτι εἶνε αὐτοῦ καὶ κατεργάρης. . . Συλλογίσθηκα ἁμέσως μήπως εἶνε κανένας σύντροφός ἐκείνου τοῦ Ρενῶ. . .

— Καὶ πῶς σου ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Γιατί καὶ ὁ Ρενῶ ἔλεγε πῶς ἦταν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν δούκα τοῦ. . .

— Τοῦ Ὁτράντου.

— Μάλιστα.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃς δίκην. . . Ἀς

τίμα νὰ εὐρώμε τὸν λοχαγὸν Καστανιὲ. Θέλετε νὰ ἔλθετε μαζί μας, θεῖέ μου;

Ὁ μαρκήσιος ἐδίσταζε.

— Μὰ γιατί; ἠρώτησεν ὁ Ρογήρος.

— Παιδί μου, δὲν ἤξεύρω ἂν εἶνε φρόνιμον νὰ παρουσιασθῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἰς τὸ γαλλικὸν ἐπιτελεῖον. Εἶμαι μετανάστης, καὶ δὲν κατάρθωσα ἀκόμη νὰ διαγραφῶ ἀπὸ τὸν κατάλογον.

— Θεῖέ μου, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ παρρησία εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον· ἔπειτα, τώρα ὑποδέχονται καλὰ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς, ποῦ παρουσιάζονται διὰ νὰ ζητήσῃν ὁδὸν ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ συχνὰ μάλιστα ὁ Αὐτοκράτωρ, ἂν το ἐπιθυμοῦν, τοὺς κατατάσσει εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ τοῦ.

ὅτε δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνον.

— Ἄρ' οὐ εἶνε ἔτσι λοιπὸν, ἐμπρός!

Διηθύνοντο πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον, ὅταν συνήντησαν τὸν Παπαρίγχο.

— Στὴν ὥρα σὰς εὕρισκω, εἶπεν ὁ Πεζοναύτης, γιατί σε γύρευα, μοῦτσο. Φαίνεται πῶς ὁ στρατάρχης ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ σου ἐμιλήσῃ.

— Μπα! Μήπως με θέλει νὰ μ' ἐρωτήσῃ τίποτε γιὰ κεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ποῦ λέγει ὅτι εἶνε ἀπεσταλμένος τοῦ Φουε;

— Μπορεῖ ξέρω κ' ἐγὼ τί ἄνεμος φυσεῖ 'στὴ θάλασσα τοῦ Στρατάρχου; Μάλιστα ἔφθασαν, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν, ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Παπαρίγχος εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς Βελβάλ.

Ὁ μικρὸς ἐπαρουσίασε πρῶτα τὸν θεῖόν του, ὁ δὲ μαρκήσιος, ἐν πάσῃ εἰλικρίνεια, ἐδήλωσε τὴν ἰδιότητά του ὡς μετανάστου, ἀκουσίου μὲν, ἀλλὰ μὴ διαγραφέντος ἀκόμη ἐκ τοῦ καταλόγου.

Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Στρατάρχης εὐγενῶς, ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν θάνεχθῃ νὰ σας ἐνοχλήσῃν διὰ τοῦτο. Εἰμπορῶ μάλιστα νὰ σας διαβεβαιώσω, ὅτι, ἂν θέλετε νὰ ὑπηρετήσετε μαζί μας, ἡ Μεγαλειότης Του θὰ σας τοποθετήσῃ εἰς τὸ στρατεύμα πολὺ εὐχαρίστως.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ἘΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Τὴν ἄλλη φορά, —θυμᾶσθε;— ἀφήσαμεν τοὺς μικροὺς μας φίλους Φασουλάκην καὶ Μικὲν εἰς τὴν παράγκαν τοῦ Μπαμπούλα, ὅπου εἶδαν χάρισμα ὅλα τὰ θεάματα. Ὁ Μικὲς ἐδιασκέδασε πολὺ· ὁ Φασουλάκης ὅμως δὲν ἐδιασκέδασε καθόλου.

Ἐφυγαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπῆγαν πάρα πέρα.

Ἐξαφνα τοῦ Μικὲ τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ παίξῃ τοὺς κρίκους μετὰ τὰ ξύλινα ἀλογάκια.

Καβαλικεύει λοιπὸν ἓνα εὐμορφο ἀλογάκι, κοκκινωπὸ βαθύ.

Ὁ Φασουλάκης θὰ ἦταν εὐχαριστημένος, ἂν τον ἀφιναν μονάχα νὰ βλέπῃ Δὲν εἶνε πολὺ δυνατὸς 'στὴν ἵππα-

σία· τὴν φοβάται μάλιστα.

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ πῇ «ὄχι!» σοῦ τον πιά-

νουν καὶ τον καθίζουν καβαλικευτά 'ς ἓνα ἄλλο ἀλογάκι κα-

τάστρο, ποῦ εἶχε μεγάλην ὀρεξὶ νὰ τρέξῃ.

Καὶ φεύγει. . . καὶ ἀρχίζει νὰ κάρνη τὸν γυρὸν τοῦ μικροῦ ἵπ-

ποδρομίου, πρῶτα σιγά-σιγά, ἔπειτα γρηγορώτερα, ἔπειτα με-

τρώτ, ἔπειτα με γαλόπ. . . ὦ, Θεέ μου! τί φοβερὸ γαλόπ!

Ὁ Φασουλάκης πιάνεται μετὰ τὴν δύναμιν καὶ μετὰ τὰ δύο του χέρια, ἀπὸ τὸ σίδερο ποῦ εἶνε κρε-

μασμένο τὸ ἀλογάκι.

Ὁ Μικὲς ὅμως πιάνεται μονάχα μετὰ τὸ ἓνα χεῖρ καὶ μετὰ τὸ ἄλλο περνᾷ τοὺς κρίκους 'στὸ ξύλινο ραβδάκι ποῦ του ἔχουν δώσῃ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

Εἶνε πολὺ ἐπιδέξιός 'ς αὐτὸ τὸ παιγνίδι ὁ Μικὲς. Σὲ ὅλα τὰ παιγνίδια εἶνε ἐπιδέξιός. Μόνον ἂν τον βάλῃς νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ γράψῃ, δὲν θὰ ξεύρῃ τί του γίνεται. . .

Τί γρήγορα ποῦ τρέχει τὸ ἀλογάκι τοῦ Μικὲ!

Ἀλλὰ τί γρήγορα ποῦ τρέχει καὶ τὸ ἄσπρο ἀλογάκι!

Μὰ δὲν θὰ σταματήσῃ λοιπὸν τελοσπάντων ποτὲ;

Ἀλλὰ νὰ το! ἐσταμάτησε. Καταβάλλουν τὸ Φασουλάκη καὶ τον ἀφίνουν. . . Τὰ πόδια τρέμουν τόσο πολὺ, ποῦ κινδυνεύει νὰ πέσῃ κάτω.

Ὁ Μικὲς δίδει εἰς τὸν κύριον τοῦ ἵπποδρομίου δύο δεκάρες, ἀπὸ τὰ λεπτὰ τοῦ Φασουλάκη.

Πάλι ἐδιασκέδασε πολὺ αὐτὸς—καὶ μετὰ ξένα λεπτὰ μάλιστα. Ὁ Φασουλάκης ὅμως δὲν ἐδιασκέδασε καθόλου, μὰ καθόλου!

Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ διασκέδασῃ πάρα κάτω. . .

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

